

JUDECAT DE OAMENII MUNCII ÎN ANUL 1979

Fotografia de pe pasaport

Pe 24 Mai, la întreprindere, am observat ca niciodată, figura încruntată a contabilului șef-Matache. S-a anunțat ședință urgentă a biroului organizației de bază, care a durat vreo două ore,

Între timp au venit două persoane care m-au rugat să nu plec pe teren. Presimțind ceva, i-am spus șefului de lot: „cum o să plec când aranjați judecarea mea?”

Nu a trecut mult și toată lumea din birouri, în total 28 persoane, au fost invitați la o ședință lărgită.

„Și dumneavoastră, domnule Ionițoiu „pofțiți”, m-a rugat ing. Neacșu Nicolae.

-Dar fără mine nu se poate ?

-Nu, nu, veniți și dumneavoastră!

Șeful de șantier dispăruse. Își luase două zile de concediu. Mi-am dat seama mai târziu că s'ar fi găsit într'o situație ridicolă.

În locul lui s'a ridicat ing. Neacșu, care a fost nevoit să conducă "lucrările" și roșu ca racu, jenat și timid, a început:

„Tovarăși, ați fost chemați aici pentru a participa la punerea în discuție a colegului nostru, Cicerone Ionițoiu, care după ce lucrează de atâția ani în mijlocul nostru, cunoscându-ne foarte bine, acum, în pragul ieșirii la pensie s-a hotărât să părăsească țara în care s'a născut și a copilărit.”

-Bine domnule, i-am tăiat vorba, mă puneți în discuție, de ce? Nici nu ar trebui să particip, deoarece nu are nici un rost discuția d-voastră. Este pierdere de timp. Dar vă întreb, cunoașteți cel puțin motivele care ne fac să plec din țară, tocmai acum ?

„Nu, nu le cunoaștem și v-am ruga să ni le spuneti d-voastră.”

Într'o clipă mi-am făcut socoteala că n-am ce pierde și poate mai folositor ar fi să le vorbesc. Și-am zis bi...ne...

Am început amintindu-le că România a semnat „Pactul cu privire la drepturile civile și politice” (și le-am arătat unul pe care-l aveam de la Radina, care cumpărase peste 50 de exemplare și le împărțise la prieteni), adică respectarea drepturilor noastre și libera noastră circulație.

În Helsinki, a fost semnat și de dl. Ceaușescu, neforțat de nimeni, în fața întregii Europe. Ea s-au și felicitat.

Bu doresc să-și respecte Iseălltura. Ia articolul 12 din acest Pact se spune: „Orice persoană are dreptul să părăsească orice țară, chiar propria-și țară, când vrea.” Tot la acest articol, la alt paragraf precizează: „Orice persoană poate reveni în țaraă când vrea, fără ca cineva s-o poată opri.”

Domnilor eu am cerut să plec în vizită în apusul Europei. Omennii munci, adică d-voastră, ați refuzat. Ce aveți d-voastră cu mine ? Eu n-am nimic cu nici unul, puteți pleca oricând și oriunde, fără să-mi cereți avizul. În plecăm cu bani din munca mea. Nu sunt la nimeni dator nici cu bani și nici ca să dau socoteală de ce fac. Iar vă întreb pe dumneavoastră, ca între colegi, eu de ce să nu pot circula ca familia Ceaușescu, dumneavoastră de ce să nu plecați când doriți și să veniți când vreți, ca dl. Ceaușescu, pentru că așa e democrația ? Toți, se zice, că avem drepturi egale și nu unii să-i călărim pe ceilalți.

Și apoi domnilor să mai știți că nu vreau să ies la pensie la 70 de ani, cu drepturile pe care d-voastră la aveți la 60 de ani.

-De ce nu puteți ieși ca noi?, se aude o voce din mulțime.

Dacă doriți să vă spun, eu o fac la cererea d-voastră.

-Desigur a spus ing. Neacșu.

Lumea era numai urechi, liniștea se așternuse și mi-am dat seama că doreau să mai audă și altceva decât minciunile din ședințe, sau nu le venea să creadă că cineva are curajul să pună în discuție astfel de probleme.

Ei bine, domnilor, din 1945 și până astăzi, de când țara a fost subjugată și democrația înlocuită cu cea mai cruntă dictatură, am fost de 10 ori arestat, de două ori mi s-au confiscat lucrurile din casă (pot să dovedesc cu acte), în cazier figurează șase condamnări însumând 23 de ani, condamnări date pe baza unor procese înscenate cu martori mincinoși, cu martori care nu m-au recunoscut în boxă, sau martori care au avut curajul să spună în instanță că au fost torturați la securitate ca să semneze declarații mincinoase. Am suferit chinuri pe care nici o minte omenească nu și le poate imagina. Niciodată n-am cerut nimic pentru mine. Iubeam dreptatea și libertatea. În fața fărădelegilor am urmărit și-am reușit să nu mă încovoai și să pot privi pe oricine în ochi. Și-am reușit.

Pentru această perioadă de infern, în care am fost muncit mai rău decât sclavii, am cerut să mi se recunoască vechimea în muncă, adică pentru perioada de detenție, când am muncit ca robii, cu jugul după gât, dar nimeni n-a auzit.

Am făcut până astăzi peste 80 de memorii prin care ceream să mi se facă dreptate, să se rejudece procesele și să fiu considerat egal cu dumneavoastră, fiindcă lucrez tot la cot cu d-voastră, și nimeni, niciodată, nu a avut ce să-mi reproșeze.

Am avut norocul că nu m-au putut face fascist, deoarece se știe că am fost între studenții care am protestat împotriva Dictatului de la Viena, a dictaturii zise fasciste înainte de 23 August 1944, și precizez că nu am văzut dintre șefii comuniștilor de azi, nu am văzut pe niciunul. Erau inexistenți pe vremea aceea.

Vreau să plec în lumea liberă să lucrez 5 zile pe săptămână, nu ca aici 8 zile, deoarece lucrăm 10 ore la zi și pe de-asupra și duminicile. Vreau ca cele două zile să le folosesc pentru odihna mea, pentru a mă plimba și vizita, pentru că organismul traumatizat -prin ce a trecut numai Dumnezeu știe- are nevoie de refacere, de repaos.

Vreau să nu mai fiu căutat acasă și la servicii, de către securitate, așa cum s-a întâmplat pe 2 Martie, în acest an și în acest loc.

Așa că dorința de a pleca este legitimă, se bazează pe respectarea drepturilor omului și nimeni nu mi-o poate refuza: Nici chiar dl. Ceaușescu. Și d-voastră dacă ați dori să plecați, nici pe d-voastră nu trebuie să vă oprească.

Aș vrea să vă întreb, intervine ing. Găltan, de ce nu încercați să faceți reabilitarea ?

Este bine că ați pus și această întrebare și am să vă explic ce înseamnă reabilitarea. După ce regimul s-a instalat ilegal la conducerea țării prin furtul voinței naționale la 19 Noembrie 1946, când mulți dintre d-voastră nu erați născuți, după ce ne-a bătut, schingiuit și condamnat prin înscenări judiciare, tot regimul se arată căteodată "mărinimos", oferindu-ți posibilitatea "reabilitării." Adică, ție, care ai suferit pe ne-drept împreună cu toată familia, ție căruia ți s-a confiscat averea și ți s-a călcat demnitatea în picioare, ție îți cere să vii și să declari în fața instanței că ai greșit, să recunoști că ai fost o neualtă îndusă în eroare și că ceri clemență, ...bineînțeles zbirului. Și după aceasta, cererea poate să fie respinsă. Urmează ca peste câțiva ani iar să te căclulești până când securitatea anexează la dosar o notiță, fiind de acord ca cererea de reabilitare să fie admisă. Asta înseamnă că ai început să le oferi o mână "de ajutor", dacă nu chiar o colaborare fructuoasă și "frățească".

Singurul avantaj ce ți se oferă după reabilitare e că poți deține gestiuine. Do-sarul însă nu se distruge, pentru că mai este nevoie să te șantajeze la nevoie, iar cât despre vechimea în muncă nu se i-a în considerație perioadele de închisoare. Am cerut rejudecarea proceselor ca să fiu achitat. Dar regimul nu dorește să-și recunoască gre-selile.

Aproape două ore am vorbit arătându-le grozăviile prin care sute de mii de oa-meni am fost forțați să trecem.

-Eu, intervine același inginer Gâtlan, n-aș fi de părere să plecați. Vă cunosc de aproape un an, dar am constatat că sunteți dintre oamenii corecți, muncitori și trebuie să rămâneți în mijlocul nostru.

Rămâneți d-voastră, d. le Gâtlan, și fiți fericit. Eu plec cu mâinile în buzunar.

.....
Cine se înscrie la cuvânt pentru a -și spune părerea că nu suntem de acord să i se dea drumul tovarășului Ionițoiu?, a intervenit ing. Neacșu Nicolae, cel care părea însărcinat să conducă așa zisă ședință și să impună punctul de vedere trasat de orga-nizația de partid.

Liniștea se așternuse peste sală, iar capetele erau plecate.

Cine se înscrie tovarăși la cuvânt?, intervine după 2-3 minute același Neacșu.

Aceiași tăcere, care totuși spunea mult.

Într'un târziu, o voce de femeie-mi se pare Ileana- spune: „Acest caz nu ne inte-resează pe noi, și nu noi suntem chemați să hotărâm. Pierdem timpul de pomână.”

Liniștea iarăși se așterne. Era o situație penibilă pentru organizația de bază care pregătise timp de 2 ore această ședință și bineînțeles trasase linia de umat.

Cred că nu exagerez dacă spun că aproape 10 minute a durat această tăcere, de parcă nimeni n'ar fi fost în sală. Era explicabil. Cu mulți dintre ei lucram de aproa-pe 10 ani, pe toți îi respectasem, deși erau mai tineri ca mine. Pe mulți îi ajutasem în foarte multe situații, fusesem cu mulți mai mult decât coleg, și toate cele văzute sau nevăzute, le cunoșteam foarte bine.

În tot acest timp ochii lui Ștefan Tudose, secretarul organizației de bază, dădeau târcoale peste sală, dar nu întâlnea nici o privire în afară de a mea. Când ne încruci-șam privirile, jenat începea să roșească și mai făcea o pauză.

În sfârșit, dintr'un colț, de lângă fereastră, cineva ridică două degete.

Ghiata s-a spart. Repede este anunțat tov. Florea Mihai, muncitor cu înaltă cali-ficare, înscris la cuvânt.

Foarte bine mi-am zis, se lucrează "muncitorește". Florea Mihai era membru de par-tid, om muncitor, de bază în activitatea profesională, toate atuurile ca să pună punctul pe "i".

Cine se mai înscrie ?, se aude vocea radioasă a lui Neacșu că are un client.

Tăcerea iar se așterne parcă mai persistentă. Oamenii își luaseră o grijă. Aveau un reprezentant care să scoată partidul din incurcătură.

După câțva timp se aude: -Lista rămâne deschisă. Tov. Florea are cuvântul.

Și tovarășul Florea tușește odată pentru ași drege glasul, ridică capul și spu-ne: -Tovarăși, eu plec cu tovarășul Ionițoiu!

Stupoare !!!

Toată lumea ridică ochii spre Florea, și începe un râs cu hohote, molipsitor, con-tinu, unii ținându-se cu mâinile de burtă.

Eu, buimăcît, zîbeam și nu știam ce se întâmplă. Oare am auzit bine. Într'o frac-m'am gândit, unde-l mai iau și pe asta, când nici eu nu știam unde merg și când.

Când râsul se mai potolește, tov. Florea, care tot timpul fusese serios, adăugă:

-De ce râdeți tovarăși? Da, vreau să plec cu dl. Ionițoiu dacă fiecare poate să plece și să vină când vrea. De ce să nu plec și eu să cunosc lumea? Dumnealui cu-noaște, se descurcă, mă ghidează și pe mine, că eu am trăit tot pe aici. Să cunosc și eu alte țări și să ne întorcem când terminăm concediul.

Nu termină bine ce avea de spus și un alt ropt de râs și mai puternic cuprin-de sala de ședință. Numai două figuri înegriseră: Matache Dumitru, contabilul șef, și Tu-dose Ștefan, secretarul organizației de bază.

Inginerul Neacșu îi face cu degetul la cap, lui Florea, întrebându-l parcă dacă nu a înebunit cumva.

Încet, încet, râsul se potolește și Tudose Ștefan, în calitate de politruc, ridică vocea și spune:

-Tovarăși îl cunoaștem pe tov. Ionițoiu de ani de zile ca om muncitor, cinstit, bun coleg cu toată lumea în activitatea zilnică. Dar tovarăși, mai are o față ascunsă.

Nu cunoașteți nici pe sfert din activitatea contrarevoluționară a acestui coleg.

N'a apucat bune să termine ideea și i-am atras atenția. Numa! venit aici să-mi aduci insulte și să judeci activitatea mea publică, la înalta ordine de idei nici nu ai autoritatea morală să-ți spui părerea asupra celor ce am făcut și ce am de gând. Eu nu-ți permit să vorbești. Ești mai murdar decât toată întreprinderea la un loc. Nu îți e rușine să stai în ziua de salarii, după colț, și să iei de la muncitorii partea leului? Nu ai pic de rușine când pui semnătura de analfabet pe cererile de împrumut de la ajutorul ciproci numai amățătelor care acceptă să treacă prin budoarul tău? Să taci și să stai jos.

Într'adevăr a tăcut și-a aplecat capul și n'a mai ridicat ochii.

Iar tăcerea s'a așternut. Pauză prelungită. Nimeni nu mai lua cuvântul.

Și totuși, într'un târziu, contabilul șef, Matache Dumitru, s-a ridicat și încercând să calmeze spiritele și să spele rușinea partidului, a început:

-Tovarăși îl cunosc pe tov. Ionițoiu de aproape 10 ani, de când era la drăgi. A fost un coleg foarte bun, muncitor, cinstit, nimeni nu-i poate reproșa nimic. Întotdeauna ne-a dat ajutor pentru îndeplinirea planului și ne-a fost de real folos. (Erăm surprins și nu știam ce urmărește. Era cunoscut ca perfidia întruchipată, codoc de prima mână, unul ce umbra cu vorba, mai rău decât țatele. În față pe toți îi lăuda și n' spate nici unul nu scăpa neînjurat). Acum tovarăși, a continuat, colegul nostru vrea să plece în străinătate, să ne compromită, să devină spion...

-Nu ți-e rușine, l-am întrerupt, tu care toată ziua nu faci altceva decât să spionezi pe fiecare și să ceri note informative de la unul contra altuia, să bărești pe tot, să aștepti ciubucul bietului muncitor de la țară, și acum îmi aduci insulte? Să taci din gură!

A ridicat vocea și cu ochii bulbucăți, a apucat să mai spună: -Tovarăși eu vă cer tuturor să spuneți că nu sunteți de acord cu plecarea din țară..

M'am ridicat și i-am spus: -Să dai sfaturi copiilor tăi să n' ajungă să spioneze ca tine și nici să oblige subalternii să facă porcăriile tale. Să taci din gură, să stai la locul tău, că toată întreprinderea știe ce fel de poamă ești.

N'a mai zis nimic și-a stat la locul lui.

Liniștea iarăși s'a așternut, nu știu pentru a câta oară?!

După puțin timp m-am sculat și am zis: -Domnilor, cine mai are ceva de spus?, dar fără insulte, îi dau eu cuvântul, deși e lipsit de importanță ori ce va spune. De fapt am luat conducerea ședinței..

-Nea Ionică, eu te rog să nu pleci, să rămâi aici, ne-am obișnuit unii cu alții, a zis Costel Bâldan unul din șefii de echipă.

-Și eu sunt de aceeași părere a continuat maistrul Mitică Nica.

Domnule Ionițoiu, a intervenit și inginerul Florea, eu vă rog să nu plecați. Am venit de curând, ne împăcăm bine, nu am nimic să vă reproșez.

Dumneata domnule inginer ești tânăr, am intervenit eu, nu trebuie să te amesteci în această problemă, cu sfaturi. De abia ți-ai depus dosarul pentru membru de partid. Eu nu pot rămâne ca să fiu sluga dumată și a partidului care vă dă astfel de educație. Între noi nu mai există nici un fel de legătură din moment ce astăzi v-ați prezentat ca o haită hămesii, dresată în acest sens, crezând că puteți să înăbușiți durerea unui om ce a suferit nevinovat din partea partidului ce va trimis aici. Sunteți niște victime.

Mai are cineva, ceva, de spus?, am întrebat și neprimind vreun răspuns am conchis: Gata cu teatru de-a judecata. Asist la el de 35 de ani. Acum să mergem că mai avem și alte treburi, este ora 12.

Când lumea se ridicase și începuse să plece, contabilul șef s'a desmeticit și a zis: -Tovarăși să nu plece nimeni pe teren până nu redactăm procesul verbal, pe care trebuie să-l iscăliți, ca să-l ducem la direcție, deoarece am întârziat.

I-am atras atenția la redactare, să menționeze că nimeni nu mă poate opri să plec din țară și că trebuie să mi se dea drumul cât mai repede.

Imediat după ședință, Tudose Ștefan, Matache Dumitru și Neacșu Nicolae au plecat cu mașina la Direcție, probabil să raporteze eșecul ședinței.

Nimeni nu a scâlit vreun proces verbal în legătură cu această ședință din 24 Noi. În aceeași zi Ambasada Franței de la București mă anunța că mi s-a aprobat intrarea în vederea stabilirii definitive.

A doua zi, 3 persoane dintre cele ce au vorbit, au căutat să mă întâlnească singur și să-mi spună să nu fiu supărat pe ei, deoarece Biroul organizației de bază le-a impus să mă combată. Printre ei a fost și contabilul șef care mângându-mă pe obraz a zis: Să ști că ai multă dreptate. Eu știu că ai suferit nevinovat. Dar ce să facem?! Acestea sunt dispozițiile.

-Bine dispozițiile sunt, dar nu ca să mă insulti. Dacă ești om nu te lua după dispoziții.

-Te rog să mă ierți, au fost ultimele lui cuvinte și a făcut să nu-l vadă cineva.

Cicerone Ionițoiu

O VESTE BUNĂ DIN LUMEA CAPITALISTĂ

Pe 25 Mai spre ora zece m-am dus la Consulatul francez deoarece trecuseră cele 45 de zile de când depusesem formularele pentru viza de intrare în Franta.

Am ajuns la ghișeu și am cerut să vorbesc cu doamna Duran care a venit zâmbind și m-a spus că mi-a sosit aprobarea de intrare în Franta.

Si acum ce trebuie să fac?

Acum faceți ce credeti ca să obtineti pasaportul si să veniți el să vă punem viza de intrare, ca să puteti pleca.

Si puteti să asteptati până vin cu pasaportul?

Pentru dumneata nu are limită. Oricând veniti vi se dă viza.

Aproape că nu-mi venea să cred. Dar de acum depindea numai de hotărârea mea.

Si eram hotărât.

Mi-am făcut planul de acțiune si am început "lupta cea mare".

Pe lângă scrisorile zilnice către Ceausescu am redactat si o cerere către Comitetul Central anunțând că mi s'a aprobat viza de intrare în Franta, am bilet de avion sosit la agentia Sabena si securitatea a intervenit ca să nu mi se dea pasaport. Deoarece am cerut plecarea definitivă, mă consider cetățean în devenire al Franței și pe 1 Iunie, am anunțat și în Franta unde se manifestează pentru plecarea mea, că nu mi se respectă drepturile omului și voi declara greva foamei, până la eliberarea pasaportului, sau până la moarte.

În prealabil mă dusesem la miliția din drumul Taberii unde era un birou condus de căpitanul Baba care făcea înscrieri pentru pasapoarte si am cerut o audiență spunând că am primit viza din partea Franței care acceptă să mă primească definitiv.

Căpitanul Baba mi-a spus că numai în Septembrie poate să-mi aprobe să merg în audiență.

Reușind să intru la audiența de la Comitetul Central le-am dat cererea cu doleanța mea, pe 30 Mai 1979.

Persoana care m-a primit mi-a spus că nu depinde de Comitetul Central, la care eu i-am spus că peste tot nu se face nimic fără aprobarea Comitetului Central care are pâinea și cutitul în mână și taie drepturile după cum vrea, nu după legile internaționale care le-a semnat și de care depind eu astăzi, si nu le respectă.

Mi-a spus să merg la Ministerul de Interne, unde a dat un telefon și mă va primi ca să rezolve situația.

Am ieșit, am făcut un alt memoriu către Ministru de Interne si m-am îndreptat spre clădirea ce primea audiențele, de la Vama Poștei.

M-a primit un colonel si după ce a citit, s'a răstit la mine: Ce acum tot veniți și amenințați cu greva.

Domnule colonel, eu nu sunt „toti”, dar dacă vă referiti la toți atunci să stiti că și mie si la toți ne-ați nenorocit viața si distruș sănătatea în acest minister. După vârstă poate si dumneavoastră ati fost printre cei ce au dispus de viața noastră. Acum d-le colonel ne apăra altă institutie internațională, iar dacă d-voastră ati rămas sub umbrela Moscovei, vă privește.

Eu m-am săturat. Mai aștept două zile. Le-am spus peste tot și de la Comitetul Central m-a trims aici spunându-mi că sunteți în măsură să rezolvați, nu să mă mai duceti cu vorba.

Mergeti acasă si asteptati.

Nu uitați că aștept 1 Iunie si nu mai amân niciun ceas.

A doua zi a fost Joi. Pe la orele 14 a sunat cineva la ușă. Era un civil care mi-a dat o invitație din partea MAI să merg la două zile la ora 9 la Militia din Drumul Taberii. L-am întrebat la cine să mă prezint.

Nu știu, mi-a răspuns, mie mi s'a dat această invitație să o aduc. Întrebați la ofiterul de servivi.

În ziua de 1 Iunie 1979 m-am prezentat la ofiterul de servivi și i-am prezentat invitația. M-a întrebat pe mine la cine să merg. I-ar i-am spus că cel care mi-a adus-o n'a știut decât să mă prezint la ofiterul de servivi de la această miliție.

Mergeti și d-voastră la etaj, mi-a zis și întrebați cine va chema. Unde băteam la ușă îmi răsundeau că nu știu.

Am revenit la ofiterul de servivi și i-am spus, ce curios lucru, se dau invitații false în numele MAI chiar la unitățile din subordine. Domnule te rog scrie pe dosul invitației că m-am prezentat la ora 9 și am stat o jumătate de oră, pentru că sunt în producție și nu poate să aștepte.

În timp ce ieșeam, alte două persoane intrau la miliție și s'au îndreptat spre ofiterul de servivi și una din ele am auzit-o venind grăbită după mine: domnule Ionițoiu vă rugăm să vă întoarceți, am întârziat.

Am urcat la etaj și după ce au găsit o cameră goală am intrat așezându-ne la o masă: eu față în față cu un domn solid care s'a recomandat procurorul Ștefănescu, iar celălalt, un brunet, a luat loc în capul mesei și tot timpul, poate o oră n'a scos nici un cuvânt, numai privea foarte atent și ascultă. Bănuiesc că era un psihiatru.

Discuția a început-o Ștefănescu care m'a întrebat ce fac, la care am răspuns că am venit în urma unei invitații de la MAI. Dar de ce ai făcut cererea?

Pentru că am nevoie de pașaport ca să plec în Franța unde mi s'a acordat viza de intrare și mi-a sosit și bilet de avion, iar securitatea refuză să mi se dea acest pașaport.

Discuția a continuat și un ton calm, el căutând să mă convingă să rămân, că am familie și acolo voi fi un mitor de foame și e sigur că voi căuta să revin acasă, că aici este viitorul meu...

Spunându-i că viitorul mi-a fost distrus de securitate care mi-a înscenat procese nu numai mie, ci la mii de oameni nevinovați iar acum, tot timpul sunt urmărit de această securitate desi s'a spus în 1964 că s'a pus lacătul. Ajuns aproape de vârsta de pensionare eu nu pot beneficia de acest drept pentru că nu mi se socotesc cei zece ani făcuți nevinovat la munca forțată. Plec și după ce mi-ati confiscat totul, vă mai las și ce am agonisit, și m'am pus sub protecția internațională a "drepturilor omului" pe care le-a semnat și România. Nu vă ce nimic, doar pașaportul care este un drept, pe care vi-l plătesc.

Nu-ți dai seama că jignesti țara în care te-ai născut, că prin ce ai scis în aceste hâri și a scos un teanc din servietă, aduci acuzații grave regimului și conducătorilor?

Dar am intervenit eu, acești conducători de ce nu se gândesc la nedreptățile ce mi s-au făcut și pe care le arăt de 35 de ani, de ce nu mă lasă să trăiesc liniștit, de ce când vă la servivi fi găsec în casă și mi propun să le dau o mână de ajutor? De ce?

S'a sculat de pe scaun strigând s'o termin cu aceste hâri și a început să le agite în fața mea.

Atunci m'am ridicat si eu si am scos din serviciu scrisoarea nr. 95 si i-am aratat-o. De aici ma duc la postă si o completez că astăzi 1 Iunie 1979 am fost amenințat și insultat și intru în greva foamei anunțată. Sau dacă vreți să mă arestați, vă stă în putere s'o faceți, eu sunt pregătit si am desfăcut servieta arătându-i că am si cele două schimburi necesare. Si nu este totul. Deja am anunțat în străinătate că dacă nu dau nici un fel de semn până diseară, înseamnă că am intrat în greva foamei și sunt arestat.

S'a asezat domnul Ștefănescu pe scaun în fața mea si m'am asezat si eu. A inmuiat glasul si a zis.

Dar dacă pleci ce se întâmplă cu hărțile astea?
Nu sunt hărțile, sunt doleanțe si dacă eu plec ele trebuie rezolvate pentru că în cazul meu sunt cu miile, pe tot cuprinsul țării!

Nu te gândești că ai o fată, termină liceul și se va mărita si nu vei fi la nunta ei, a căutat să mă înduplece.

Domnule Ștefănescu, aveți inimă de mamă vitregă, până acum nu v-ati gândit la familia care a suferit din cauza nedreptăților ce mi le-a făcut regimul. Tocmai de aceea plec ca să nu mai aibe familia de suferit din cauza mea.

Schimbând vorba mi-a spus să mă duc să mă înscriu la audiență la pașapoarte că de ei depinde eliberarea.

Nu mă mai duc fiindcă săptămâna trecută domnul căpitan Baba mi-a spus că nu-mi poate acorda audiență decât în Septembrie.

Si te duci atunci.

E prea târziu, i-am răspuns.

De ce?, m-a întrebat.

Pentru că în Septembrie trebuie să fiu la Paris. Si voi fi pentru că am acoperirea drepturilor omului pe care trebuie să le respectați si apoi cei de pe Esplanada Trocadero nu vor înceta manifestațiile până nu ajung eu acolo.

Incearcă să te mai duci odată să ceri audiență.

Dacă mă duc Luni, fiindcă mâine e Sâmbătă, îmi va da audiență în luna Decembrie si nu mă mai interesează.

Incearcă încă o dată luni si eu îți dau telefon la servici să-mi spui când ți-a dat audiență. Mergi luni, mi-a zis insistând.

Bine ca să nu ziceți că nu putem să ne înțelegem, amân intrarea în greva foamei până Luni.

Foarte bine, eu îți dau telefon ca să-mi spui când te-a programat în audiență.

M-am ridicat de pe scaun mi-a întins mâna, și celălalt care nu a scos nici un cuvânt, la fel, și am plecat.

x x x

Luni dimineata la 4'30 am fost la coadă pentru pașapoarte la Militia din Drumul Taberii. În fața mea erau 3 persoane.

Cea de a treia, o doamnă Pantazi, l-a rugat pe căpitanul Baba dacă poate să amâne plecarea până în Septembrie fiindcă vrea să meaygă cu copii la mare.

În sinea mea mă gândeam cum sunt unii oameni care deși au aprobarea mai vor să întârzie plecarea.

Mi-a venit rândul, si i-am cerut domnului Baba o audiență. Mi-a răspuns că pentru mine nu are loc. Contrariat i-am spus, cum se poate fiindcă Vineri am fost chemat aici, de un domn Ștefănescu si mi-a spus să cer audiență.

Da domnule Ionitoiu v-o fi spus, dar nu cunosc, însă tot Vineri eu v-am trimis o carte postală prin care vă anunțam să mergeti la pașapoarte să completați formularele mari care vi s-au aprobat.

Mergeti liniștit acasă și așteptați cartea postală.

Am trecut pe acasă, am luat fotografiile și direct pe Nicolae Iorga, la secția de pașapoarte. ^{mi am dus}

Ajuns în fața ghișeului, Marinca a făcut niște ochi mari și am apucat să-i zic, formularele mari să le completez.

Mi le-a aruncat cu o ură pe care nu pot să o uit.

Le-am luat, m-am așezat pe tocul ferestrei și le-am completat, iar după ce le-am predat mi-a spus să aștept acasă, până mi se va comunica aprobarea.

Adică 3 săptămâni domnule Marinca, am precizat eu.

x x x

Între timp am continuat să mă întâlnesc cu Nicolae Ionescu prin care țineam la curent pe Corneliu Coposu cu demersurile mele.

L-am întâlnit și pe Borcea Ovidiu care mi-a spus că a depus formularele mari și asteaptă în jur de 15 Iunie pașaportul.

Eu așteptam împlinirea celor 3 săptămâni care expirau înainte de 25 Iunie 1979. Data a trecut. Dar hotărârea mea era fermă.

După 1 Iulie am întocmit scrisori către, Ceaușescu, Ministerul de Interne, Secția de pașapoarte și Consulatul francez, prin care anunțam că deoarece nu mi s'a eliberat pașaportul, pe ziua de 14 Iulie, ziua națională a Franței, eu o voi sărbători printr'o grevă în incinta ambasadei ca protest în continuare a nerespectării angajamentelor internaționale. Scrisorile le-am trimis pe 4 Iulie.

Și la fiecare scrisoare atășeam pe celelalte trei, ^{și pe celelalte} ~~și pe celelalte~~ trei. Inșă Consulului francez nu i-am trimis ca să nu mă fac de râs, că nici n'am ajuns în Franța și am început cu scandalurile.

În cursul lunii Iunie am observat o atenție deosebită ce mi se da la serviciu de agentul Niculescu care fusese plasat la acelaș birou cu mine, la bloc de asemenea de către administrator pe care-l bănuiam că este informatorul securității și n-a fost numai atât.

Am constatat că și Securitatea Capitalei ceruse pe 6 Iunie să fiu pus sub filaj de dimineata până seara. Dovada o atășez, și ea cuprinde -Sinteza- urmărilor dintre 16 la 20 Iunie.

Rezultatul scrisorilor din 4 Iulie s'a concretizat în telefonul pe care l-am primit în seara de 8 Iulie prin care mi se comunica să mă prezint cu chitanța de la CEC pentru plata contravalorii pentru un pașaport.

Pe 9 Iulie dimineata m-am dus cu chitanța și mi s-a dat o listă ^{su adică} ~~cu~~ peste 20 de adevăruri, de la fel de fel de instituții, că am predat și nu am datorii. Aceste formalități au durat până la 30 August 1979.

Tot pe 9 Iulie am adresat câte o scrisoare Ambasadorului Franței la Fucurești și Președintelui Franței -Valéry Giscard d'Estaing, în legătură cu sărbătoarea națională din 14 Iulie.

x x x

Acum a început activitatea intensă de pregătire a plecării și de asigurarea unor canale.

Prima surpriză neplăcută am avut-o la întâlnirea cu Ion Ovidiu Borcea care după ce obținuse pașaportul a fost chemat și i s'a luat înapoi. Motivul l-a depistat ușor. S'a datorat unei turnătotii a lui Cornel Velțan, prietenul lui, de la Râmnicul Sărat și de la Botosani. S-au întâlnit la pașapoarte unde Velțan ridicase pașaportul pentru a pleca în Franța invitat de Ion Beza. Discutând cu Velțan, Ovidiu Borcea i-a spus ce are de gând să întreprindă în America. Turnat la securitate, i s'a ridicat pașaportul.